

Дворът му бил до пътя. Минавали джамбази – търговци. Отишли на пазар. Казал им:

– Елате тука!

Те казали:

– Какво е станало?

– Елате тука!

Взел колелото и казал на търговците:

– Момчета! Това колело искам да го занесете на царя. Да му го предадете. Искам царят да напише една бележка, че действително сте му го дали. Ако не сте му го дали, главите ще Ви откъсна като на кокошки!

Търговците се уплашили от него, взели колелото и тръгнали при царя. Спрели при вратата му. Тези, които пазели царя, попитали:

– Какво има?

– Искаме – казали – да ни пуснеш при царя. Дели Мехмед му праща това колело за подарък!

Отишли пазачите и казали на царя:

– Царю, Дели Мехмед ти праща подарък. Ама не дават да го видим.

Той казал:

– Пуснете ги!

Пуснали търговците и те влезнали при царя. Казали:

– Тоя подарък ти изпраща Дели Мехмед. Но искаме бележка да му занесем, иначе ще ни отреже главите. Той няма къща. Живее в колиба.

– Щом ми изпраща това, значи е много богат. Какво да му дам? Пари да му пратя? Той не е гладен за пари. Каквото и да му пратя, той не е гладен. Да взема да му пратя дъщеря си.

Взел той, облякъл дъщеря си, направил я булка. Сложил я във файтон. Сложил ѝ чеиз. И я завели. Тук-там – търсили къщата на Дели Мехмед.

– Дели Мехмед къде живее?

Намерили колибата. Завели булката.

Майка му казала:

– Трай де, трай! Да те погуби Господ! Царят праща дъщеря си, жена да ти бъде!

Той като видял файтона, казал:

– Защо ми е пратил дъщеря си царят?